

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2024, č. j. KRPA-121156-19/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2024, č. j. KRPA-121156-19/ČJ-2024-000022-ZSV (dále též „napadené rozhodnutí“),

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč upřednostnil využití institutu zajištění, který představuje prostředek *ultima ratio*, před alternativními opatřeními. Úvahy žalovaného vedoucí k zajištění žalobce byly zcela nedostatečné, jednostranné a účelové. Přestože si je žalobce vědom, že svým jednáním porušil zákon, nemělo být podle jeho názoru přistoupeno k jeho zajištění žalobce pouze na základě jeho nelegálního vstupu a pobytu na území ČR, neboť se žalobce považuje za uprchlíka, přestože žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal až poté, co bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a rovněž o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Na základě jedné skutečnosti, která navíc u žadatelů o mezinárodní ochranu není ničím ojedinělým, nelze podle žalobce ukládat prostředky *ultima ratio*. Žalovaný měl řádně zjistit skutkový stav věci včetně skutečností svědčících ve prospěch žalobce a hodnotit věc komplexně.
3. Žalobce vyjádřil nesouhlas s postupem žalovaného ohledně finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaný neměl očekávat, že žalobce sám od sebe nabídne finanční záruku. Takové jednání by mohlo být vnímáno jako úplatek. Žalovaný měl aktivně prezentovat žalobci alternativní opatření a zjišťovat relevantní skutečnosti k jejich možné aplikaci.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný stanovil nepřiměřeně dlouhou délku zajištění. Nejprve namítal, s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, deficity právní úpravy stran pravidelnosti soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění cizinců podle zákona o pobytu cizinců. Zajištění na dobu 90 dní žalobci neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech tak, jak toto právo vyplývá z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32 namítal žalobce, že pokud byla doba zajištění stanovena na 90 dnů, mělo být ze strany žalovaného konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během těchto 90 dnů a především jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. Žalovaný nedostal své povinnosti provést konkrétní časový odhad jednotlivých kroků potřebných pro realizaci správního vyhoštění žalobce.
5. Napadené rozhodnutí podle žalobce vykazuje známky nedostatečného individuálního posouzení. Mělo být zohledněno, že žalobce s žalovaným v dobré víře spolupracoval po celou dobu správního řízení. Z napadeného rozhodnutí podle žalobce není zřejmé, jak žalovaný zhodnotil obavy žalobce z návratu do Ruska a jeho tvrzení, že mu hrozí v zemi původu nebezpečí. Jestliže žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, nemohl dojít k závěru, že správní vyhoštění žalobce je možné, resp. realizovatelné, a tím pádem nemohl žalobce zajistit za účelem jeho správního vyhoštění.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v daném případě shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

7. První podmínka pro zajištění žalobce byla splněna, když dne 11. 4. 2024 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, bylo mu doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a téhož dne bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Dále žalovaný konstatoval, že jasně poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivá skutková jednání, která nasvědčují závěru, že uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro realizaci správního vyhoštění (odkázal na str. 3-6 napadeného rozhodnutí), a ze kterých současně plyne, že žalobce svým jednáním negativně zasahujícím do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců naplnil skutkovou podstatu zajištění obsaženou v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K danému závěru dospěl žalobce po zhodnocení dosavadního chování žalobce a průběhu jeho dosavadního pobytu na území ČR.
8. Žalovaný nesouhlasil s námitkou nepřiměřenosti stanovené doby zajištění. Uvedl, že jednotlivé úkony směřující k realizaci vycestování žalobce jsou v napadeném rozhodnutí podrobně popsány na straně 6. Žalobcův případ posoudil žalovaný dostatečně individuálně a vypořádal se rovněž s otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění, neshledal žádné překážky vycestování, přičemž vycházel ze závazného stanoviska MV ČR ev. č. ZS57174, podle něž je vycestování žalobce do Ruska možné.
9. Nad rámec již řečeného žalovaný uvedl, že dne 19. 4. 2024 bylo zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců ukončeno, neboť žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
10. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
12. Dne 11. 4. 2024 byla hlídkou policie provedena pobytová kontrola na adrese X, kde se nacházel i žalobce, přičemž na výzvu policie nepředložil pobytové oprávnění, které se nepodařilo dohledat ani lustrací. Na základě zjištěných skutečností vzniklo podezření, že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně, a proto byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). Dne 11. 4. 2024 bylo dále žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalovaný nejprve připomněl výpověď žalobce v rámci protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 15. 3. 2022, č. j. KRPA-82188/ČJ-2022-000022-SV. Žalobci totiž již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění a byl mu vydán výjezdní příkaz, který žalobce nerespektoval a z území nevycestoval. Žalovaný následně požadoval vyjádření žalobce k dříve uvedeným skutečnostem. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce potvrdil svou předchozí výpověď. Uvedl, že na základě výjezdního příkazu platného do 15. 4. 2022 nevycestoval, neboť neměl peníze. Peníze nemá ani v současné době. Žalobce dále uvedl, že nevycestoval, protože by musel na vojnu a vyjádřil domněnku, že by musel bojovat za Rusko, ačkoliv povolávací rozkaz nedostal. Do Ruska se nemá kam vrátit, veškeré zázemí má na Ukrajině, kde posledních 30 let pobýval. V dubnu 2022 žalobce ztratil svůj ruský cestovní pas, ztrátu nikde nenahlašoval a dále věc nijak neřešil. V Praze bydlí na ubytovně, nemá zdravotní pojištění, pracovní povolení, ani povolení k pobytu. Občas si přivydělává prací na stavbách, od vydání výjezdního příkazu nevycestoval, celou dobu pobývá na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

území ČR. K dotazům žalovaného dále žalobce vypověděl, že je občanem Ruské federace a jiné občanství nikdy neměl. Zopakoval, že nevycestoval, protože neměl peníze. Poté dodal, že je také na Ukrajině válka. V Rusku se nemá kam vrátit, na Ukrajinu by se vrátit mohl. Žalobce na schengenském území nikde nežádal o povolení k pobytu ani o mezinárodní ochranu. Vypověděl, že mu v Rusku ani na Ukrajině nehrozí nelidské nebo ponižující zacházení či mučení. V ČR nemá žádný majetek, žádné pohledávky, dluhy, či jiné právní povinnosti nebo závazky. Žalobce je zdravý, s ničím se neléčí. Na ubytovně, kde pobývá, není žalobce přihlášen k pobytu, nemá označenou schránku ani zvonek. Nemá finanční hotovost na složení kauce, ani není nikdo, kdo by ji za něj složil. Na policii by se mohl hlásit, avšak nemá cestovní doklad. Žalobce uvedl, že disponuje finančními prostředky k dalšímu pobytu, k vycestování však nikoliv. Žalobce je rozvedený, v ČR ani v EU není s nikým v kontaktu, nemá zde příbuzné, s nikým nesdílí domácnost, nemá tu soukromé ani rodinné vazby. To samé platí pro vazby kulturní nebo společenské, které zde žalobce rovněž nemá. Závěrem žalobce k dotazu žalovaného uvedl, že mu není známa žádná překážka vycestování, pouze konstatoval, že je tam válka a netuší, co by s ním bylo. V Rusku ani na Ukrajině žalobci podle jeho slov žádné nebezpečí nehrozí, je to pro něj bezpečná země, nemá tam žádné problémy, nikdy se politicky neangažoval. Nehrozí mu mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest ani jiné závažné nebezpečí. Na dotaz, zda vycestuje do vlasti dobrovolně uvedl, že se tu snaží být co nejdéle. K výzvě, aby uvedl adresu pro doručování, žalobce uvedl, že není nikde kontaktní.

13. Součástí spisového materiálu je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování žalobce ze dne 11. 4. 2024, ev. č. ZS57174, podle kterého vycestování žalobce do Ruska je možné.
14. Žalobci bylo dne 15. 3. 2022 pod č. j. KRPA-82188-15/ČJ-2022-000022-SV vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na jeden rok, které nabylo právní moci dne 26. 3. 2022. Žalobci byla stanovena lhůta pro vycestování a vydán výjezdní příkaz s platností do 15. 4. 2022. V uvedené době měl platný cestovní doklad Ruské federace. Žalobce ve stanovené době nevycestoval, dále pobýval na území ČR a otázku svého pobytu dlouhodobě neřešil.
15. Dne 11. 4. 2024, bylo žalobci vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států, byla stanovena v délce 3 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.
16. Téhož dne bylo vydáno napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), tedy z důvodu, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce na území ČR pobýval v období od 16. 4. 2022 do 11. 4. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a svého neoprávněného pobytu si byl vědom. Podle závazného stanoviska MV ČR ev. č. ZS57174 je vycestování žalobce do Ruska možné, na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Na základě uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce byla naplněna podmínka pro vydání rozhodnutí podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z jeho jednání je zjevný úmysl území neopustit. Žalobce již jednou nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a neskýtá záruku, že by na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

druhého rozhodnutí o správním vyhoštění vycestoval. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem a snaha řešení jeho pobytové situace je ze strany žalobce nulová. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že k nim nelze přistoupit zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce z území i nadále neodcestuje, bude se nadále dopouštět protiprávního jednání. Žalovaný uzavřel, že je dle jeho názoru dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, a to proto, že existuje nebezpečí, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo, čímž dojde k jeho zmaření. Důvodem pro neuložení mírnějších opatření podle zákona o pobytu cizinců namísto zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce je rovněž žalobcův disrespekt k právním předpisům ČR. Dobu trvání zajištění stanovil žalovaný na 90 dnů s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, především je nutné zajistit žalobci přepravní doklady a náhradní cestovní doklad.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
20. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d)*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

21. Podle § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.*
22. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
23. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána.
24. Z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců plyne, že k zajištění cizince musí být cizinci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, příp. musí být o jeho správním vyhoštění pravomocně rozhodnuto. Dále musí jednáním cizince dojít k naplnění některé ze skutkových podstat uvedených v zákoně o pobytu cizinců, v § 124 odst. 1 pod písmeny a) až e). V neposlední řadě musí být rovněž splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
25. Jak plyne ze spisového materiálu, první podmínka byla splněna doručením oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 11. 4. 2024, č. j. KRPA-121156-10/ČJ-2024-000022-ZSV. Žalobci již bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění a byl mu také vydán výjezdní příkaz. Uložené povinnosti žalobce nerespektoval, z území ČR nevycestoval, ale nadále zde pokračoval ve svém neoprávněném pobytu. I z podané žaloby je patrné, že si je žalobce vědom svého předchozího protiprávního jednání – nepopřel, že neopustil území ČR v době mu k tomu určené. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení dále uvedl, že se na území ČR snaží být co nejdéle. Bylo tak prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
26. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
27. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč upřednostnil využití institutu zajištění, který představuje prostředek *ultima ratio*, před alternativními opatřeními.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. Žalovaný se možností uložení zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 3-5, kde uvedl, že k uložení zvláštních opatření nepřistoupil zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce ani tentokrát z území ČR neodcestuje a nadále se bude dopouštět protiprávního jednání. Tento závěr je podložen jeho vědomým jednáním v rozporu s platnými právními předpisy na území ČR. Zjištěné jednání žalobce vzbuzuje důvodnou obavu, že žalobce opětovně nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. K jednotlivým zvláštním opatřením dle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval následující: K bodu a) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by cizinec plnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Na adrese, kterou žalovanému žalobce sdělil jako místo svého pobytu, není žalobce hlášen a není zde oficiálně hlášeno žádné ubytovací zařízení. Lze mít pochybnosti, zda by byl žalobce případně k zastižení. Žalobce nemá na území ČR žádný majetek, nedisponuje finanční hotovostí k vycestování z území, a proto má žalovaný za to, že se žalobce bude před realizací správního vyhoštění skrývat nebo se mu vyhýbat. Ani předchozí jednání žalobce nedává žalovanému žádnou záruku, že by žalobce řádně plnil uloženou povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. K bodu b) žalovaný konstatoval, že složení finanční záruky v případě žalobce není možné, neboť žalobce uvedl, že v současné době nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Rovněž se na území nenachází žádná osoba, která by byla za cizince ochotna finanční záruku složit, v průběhu správního řízení nebyla žádná finanční záruka nabídnuta nebo složena. K bodu c) žalovaný uvedl, že žalobce s ohledem na své předešlé jednání neskýtá záruku, že se bude osobně se hlásit policii v době policií stanovené. K bodu d) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje ani s tím, že by žalobce dodržoval povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, jelikož nemá hlášenou adresu pobytu a není kontaktní. K tomu žalovaný dále konstatoval, že z jednání cizince je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době stanovené v rozhodnutí, neboť jeho předchozí jednání demonstruje jeho postoje k právnímu řádu ČR a mírnější opatření by v daném případě nebyla účinná. Tím žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil aplikaci institutu zajištění, přičemž soud v rozsahu žalobní námitky neshledal žádné pochybení žalovaného, nedostatečnost, jednostrannost či účelovost úvah žalobce.
29. Soud konstatuje, že se žalovaný dostatečně, přezkoumatelně a srozumitelně vypořádal s nutností zajištění žalobce. Žalovaný odpovídajícím způsobem zvážil možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž neopomněl přihlédnout ke všem konkrétním okolnostem daného případu, na základě kterých dospěl k závěru, že v případě žalobce uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nepostačuje. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Žalovaný se v rámci podání vysvětlení žalobce dotazoval, zda disponuje dostatečnými finančními prostředky, aby mohl finanční záruku složit, nebo zda existuje osoba, která by mohla finanční záruku složit namísto žalobce. Na obě otázky odpověděl žalobce záporně. Žalovaný dále zcela správně přihlédl k osobě žalobce, a jeho pobytové historii. Zajištění je v projednávané věci odůvodněno zejména předchozím jednáním žalobce, kdy již v minulosti mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění i výjezdní příkaz, které však nerespektoval, a na území nadále

neoprávněně pobýval. V době vydání napadeného rozhodnutí žalobce neměl status žadatele o udělení mezinárodní ochrany, neboť žádost podal až dne 12. 4. 2024, jak plyne ze spisového materiálu a z podané žaloby. V této situaci žalobce pobýval na území ČR dlouhodobě neoprávněně a žalovaný dospěl ke zcela správnému závěru o tom, že existuje nebezpečí, že by žalobce výkon rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ztěžoval nebo mařil. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 *„smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“* Žalovaný tedy neměl povinnost zjišťovat, zda v případě žalobce může být jeho neoprávněný pobyt na území ČR odůvodněn existencí některého z azylově relevantních důvodů, obzvlášť za situace, kdy žalobce v tomto smyslu žádné takové důvody pro udělení mezinárodní ochrany netvrdil. Tyto otázky se zcela míjí s účelem řízení o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců a budou předmětem posouzení v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný podle názoru soudu hodnotil věc dostatečně komplexně a řádně a v nezbytném rozsahu zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Námitku proto soud neshledal důvodnou.

30. Ani námitce proti postupu žalovaného ohledně poskytnutí finanční záruky nelze přisvědčit. Ze spisového materiálu ani z napadeného rozhodnutí neplyne, že by žalovaný pasivně vyčkával, až žalobce z vlastní iniciativy nabídne finanční záruku. Žalovaný žalobce seznámil s povahou zvláštních opatření za účelem vycestování a s možností složit finanční záruku. Dotazování v rámci výslechu žalobce jako účastníka správního řízení se týkalo mimo jiné možnosti složení finanční záruky, přičemž žalobce do protokolu uvedl, že nemá finanční hotovost na složení finanční záruky a nemá nikoho, kdo by ji za něj složil. Žalovaný ani v tomto ohledu nepochybil a postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Námitku soud proto neshledal důvodnou.
31. Při stanovení délky doby zajištění žalovaný nevybočil ze zákonných mezí, kdy od okamžiku omezení osobní svobody nesmí doba zajištění přesáhnout 180 dnů. Soud má za to, že žalovaný dostatečně na straně 6 napadeného rozhodnutí odůvodnil dobu zajištění v trvání 90 dnů. S žalovaným lze souhlasit v tom, že se jedná o dobu odpovídající předpokládané složitosti přípravy realizace správního vyhoštění žalobce. Žalovaný popsal jednotlivé kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce s uvedením předpokladu jejich časové náročnosti. Žalobce v podané žalobě odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, podle nějž mělo být ze strany žalovaného konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během těchto 90 dnů a především jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. Tentýž soud však v jiném svém rozsudku dovodil, že *„výše uvedené požadavky nelze vykládat absolutně, tj. tak že by například absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Vždy je třeba přiblížit ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu.“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2021, č. j. 41 A 12/2021-44). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že doba trvání zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. K jednotlivým krokům konstatoval, že bude nutné žalobci zajistit přepravní doklady, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem žalobce o jeho vzetí zpět, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů. Následně je nutné zajistit žalobci náhradní cestovní doklad, kdy je nejprve ověřována totožnost ruskými orgány a následně je vydán náhradní cestovní doklad, přičemž v kontextu aktuální geopolitické situace je komunikace mezi ČR a Ruskou federací složitější, ale ne nemožná. Přestože odůvodnění napadeného rozhodnutí vykazuje dílčí nedostatky ve vztahu ke konkrétnějšímu určení časového vymezení jednotlivých kroků vedoucích k realizaci správního vyhoštění, které jsou však samy o sobě v napadeném rozhodnutí uvedeny dostatečně určitě, tyto dílčí nedostatky dle názoru soudu v daném případě nezpůsobují nepřekoumatelnost výroku o délce zajištění. Doba trvání zajištění nijak nevybočuje ze zákonných limitů a zcela odpovídá individuálním okolnostem případu. Žalovaný zohlednil i současný laxní přístup ruské strany, který má za následek zvýšení časové náročnosti výkonu správního vyhoštění. Například bude na žalovaném, aby při odůvodnění délky doby zajištění precizněji vymezil časový odhad jednotlivých kroků vedoucích k realizaci správního vyhoštění a dostal tak plně shora uvedeným judikatorním závěrům.

32. Pokud jde o námitku žalobce spočívající v tom, že mu bylo napadeným rozhodnutím zamezeno v realizaci jeho práva na pravidelný soudní přezkum zákonnosti jeho zajištění v rozumných intervalech, tuto zdejší soud rovněž důvodnou neshledal, neboť žalobce má možnost podle ustanovení § 129a odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců podat po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí policie nebo soudu k zajištění žádost o propuštění ze zařízení. O této žádosti pak rozhoduje policie bez zbytečného odkladu s tím, že takové rozhodnutí policie rovněž podléhá soudnímu přezkumu, čímž zákonodárce mimo jiné zamýšlel zajištění práva na pravidelný soudní přezkum zákonnosti zajištění cizince v rozumných intervalech. Argumentace žalobce předložená v rámci žalobních bodů tedy podle názoru zdejšího soudu již nereflektuje platnou právní úpravu a konkrétně stanovená doba zajištění cizince tak při recentní právní úpravě nemá zásadní vliv na délku intervalu pravidelného soudního přezkumu zákonnosti zajištění cizince. Námitky žalobce v tomto směru tedy zdejší soud rovněž důvodnými neshledal.
33. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí vykazovalo známky nedostatečného individuálního posouzení. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaný přitom na základě konkrétních skutkových okolností uzavřel, že u žalobce existuje reálné riziko maření rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neboť již v minulosti uložené správní vyhoštění nerespektoval, z území nevycestoval a nadále zde neoprávněně pobýval, ač k tomu nebyl oprávněn. Nejednalo se tedy o rozhodnutí obecné, či paušalizované, ale žalovaný v rámci správního řízení zcela konkrétním způsobem zjišťoval a hodnotil stav věci tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Při hodnocení otázky, zda by žalobci v případě návratu do Ruska hrozilo skutečného nebezpečí, vycházel žalovaný ze závazného stanoviska MV ČR ev. č. ZS57174, podle kterého vycestování žalobce do Ruska je možné. Toto závazné stanovisko, na jehož základě žalovaný posoudil možnost realizace správního vyhoštění žalobce, v projednávané věci ob stojí, neboť žalobce konkrétním způsobem neuvedl, jaké nebezpečí by mu v zemi původu mohlo hrozit. Omezil se na vyjádření zcela obecných a ničím nepodložených obav, že by musel na vojnu a že má pocit, že by musel bojovat za Rusko. Dále nijak nespecifikoval, které závěry prezentované v závazném stanovisku případně považuje za nesprávné, resp. na základě jakých skutečností je podle něj správní vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nerealizovatelné. Souladnost správního vyhoštění žalobce se zásadou nenavrácení (*non-refoulement*) bude dále podrobena přezkumu správními orgány, neboť žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o správním vyhoštění podal odvolání, a v případě podání žaloby též soudy. Soud v tuto chvíli konstatuje, že ze správního spisu není zřejmé, že by realizace správního vyhoštění nebyla potenciálně možná. Námitka není důvodná.

34. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a podle zásady individualizace. Žalovaný vzal v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédl k dosavadnímu chování žalobce, jeho pobytové historii a k jeho vyjádřením zachyceným v protokolu o výsledku účastníka správního řízení. Všechny zjištěné skutečnosti mají rovněž oporu ve správním spise. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba zajištění není nijak excesivní či nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci.
35. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zajištění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.